

и съ добро образованіе. За тѣзи цѣль, той привыкалъ у двора си Гърка Аристотеля, най знаменитыя мъдрецъ на туй време, и му препорѣчилъ въспитаніе то на сына си, който подавалъ толкози надежды. — „Радвамъ са, писалъ Филиппъ на Аристотеля: че мой тѣ сынъ са родилъ на твоя животъ, — ты ще го образовашь и ще направишь отъ него достоинъ царь.“ Никога толкози великъ наставникъ ни ё ималъ толкози великъ питомецъ. Александръ отъ сичка та си душа предалъ са на въспитателя си.

Отъ най раненъ възрастъ, душа та на туй дѣте са стремилъ къмъ славны подвиги. Той желалъ да стане царь надъ сичкія свѣтъ, а заедно съ туй да обладава сички тѣ человекески знанія. Доро и на баща си той завиждалъ въ работы тѣ му. Съкій нѣтъ, кога скороходець тѣ доносялъ извѣстіе, че Филиппъ презелъ еди-кой-си градъ, покорилъ еди-кой народъ, малко то му момче са наскърбявало и говоряло съсъ сълзы: „Баща ми ще завладѣе сичкія свѣтъ, а за менъ нищо нѣма да остави да направя.“ — Отъ сичко най му са ревняло — да слуша отъ учителя си расказы тѣ за подвиги тѣ на древни тѣ герои, за войни и сраженія. Омиръ былъ негова та обична книга. Нищо толкозь не желаялъ той, освенъ какъ да стане герой, приличенъ на Ахилла, а второ то негово желаніе было, да бы и за него тѣй прекрасно въспѣли поеты тѣ. Омировы тѣ пѣсни до толкози му были обичны, щото той нощыѣ ги турялъ подъ възглавница та си, — за да ги чете, щомъ са събуди. Въ походы тѣ навредъ той носялъ съсъ себеси Омировы тѣ поемы и ги спазвалъ въ златъ ракличка. Пѣдобно на Ахилла, той былъ твърдъ искусенъ и пѣргавъ въ сички тѣ тѣлесны упражненія. „Не рачешъ ли ты, — пытали го веднѣжъ млади тѣ му другари: да са надваряшь съ Гърцы тѣ въ скоростъ та на бѣганье то на публичны тѣ игры?“ — А защо не, гордо отговорилъ Александръ: стига само да бѣдѣтъ царье онѣзи, които ще са надиреварватъ съсъ мене.“ Веднѣжъ предла-